

Νύχι καὶ κρέας. φράσ. «Εἶναι νύχι καὶ κρέας.»
πουτ. φίλοι ἀχώριστοι, ὡς οἱ ὄνυχες ἀπὸ τοῦ κρέα-
τος· ταῦτόσημον τῷ *guile* κλειδί ὡς ἡ κλεῖς μετὰ
τοῦ κλειθροῦ.

Νωπὸς ἀντὶ ὑγρὸς μᾶλλον ἢ θρεγμένος.

(Ἐπεῖται συνέχεια).

Ο ΘΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΚΑΟΥ. (1)

Ὁ θάμνος ὁ φύων τὸ κακάον, τὸ πολύτιμον αὐτὸ
ἀμύγδαλον, αὐξάνει αὐτομάτως εἰς τὰ παρθένα καὶ
ἀδιάφθορα δάση τῆς ἐν μέσῳ τῶν τροπικῶν Ἀμερι-
κῆς. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐκαλλιεργήθη ἐν Μεξικῇ,
μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τὰς Ἰσπανικὰς κτήσεις, εἰς τὰς
Ἀντίλλας, εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, εἰς τὴν νῆσον
τῆς Γαλλίας, καὶ εἰς τὴν Βουρβῶνα. Τὸ καλλίστης
δὲ ποιότητος εἶδος τοῦ προϊόντος αὐτοῦ, εἶναι τὸ λε-
γόμενον κακάον *Τρινιτάδης* καὶ κακάον *δίχρου*
τῆς Κολομβίας, ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ τοῦ Χουμπόλδου
καὶ τοῦ Βομπλάνδ.

Ὁ θάμνος τοῦ Κακάου, κατὰ τὸν Λιναῖον, ἀνήκει
εἰς τὴν δεκάτην ἐξιδόμην κλάσιν τῆς δεκανδρικῆς
πολυαδελφίας. Ὀνομάζει δὲ αὐτὸν [Θεόδωρος] ἡ-
τοι θεῖαν τροφήν. Ὁ δὲ Jussieu κατατάσσει αὐτὸν,
εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν μαλαχοειδῶν φυτῶν καὶ ὁ
de Candoll εἰς ἄλλην. Ὁ θάμνος αὐτὸς αὐξάνει
μέχρι δύο μέτρων, ἀλλὰ σπανίως συνήθως ὁ-
μῶς βλέπει τις θάμνους ἐνὸς μέχρι δύο μέτρων ὕ-
ψους. Τὸ ξύλον αὐτοῦ εἶναι πορώδες καὶ ἐλαφρὸν ὃ
δὲ φλοιὸς κανελλεῖου χρώματος. Τὰ φύλλα ἔχουσι
μῆκος 25—30 ἑκατοστομέτρων, καὶ πλάτος δέκα·
εἶναι δὲ προσηρτημένα εἰς τοὺς κλάδους διὰ πλα-

(1) Πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ἡ σοκολάτα εἶναι πολλὰ
εὐεργετικὴ τροφή διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ βεβαίως ἐτι
πλέον τοῦτο ἢ εἰς τὰ πεφωτισμένα ἔθνη τῆς Εὐ-
ρώπης μεγάλη κατανάλωσις αὐτῆς. Δὲν γνωρίζου-
σιν ὁμῶς ὅλοι τὴν καταγωγὴν τοῦ καρποῦ κακάου,
ἐξ οὗ ἡ σοκολάτα κατασκευάζεται, τὴν καλλιέρ-
γειαν καὶ τὴν πολλαπλασίαν τῶν διαφόρων εἰδῶν
τούτου. Ὁ πόθος μου εἰς τὴν μεταφορὰν τῆς σοκο-
λάτας καὶ ἡ πολλή μου προσπάθεια διὰ τὸ τέλος
τῆς ἐργασίας αὐτῆς, ἱκανοποιοῦνται ἀπὸ τὴν ἐκτί-
μην ἣν οἱ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν εὐρισκό-
μενοι Ἕλληνες ἀποδίδουσιν εἰς τὸ κατὰστημά μου.
Πρὸς δὲ ἐκρίνα πρέπον διὰ πολλοὺς ἐκ τῶν ὁμογε-
νῶν μὴ γνωρίζοντας ἀρκούντως τὰ περὶ τούτων, νὰ
μεταφράσω ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τὴν κατωτέρω ἔκθεσιν
περὶ κακάου καὶ λοιπῶν, ὅπως λάβωσιν οὗτοι καλη-
τέραν γνῶσιν τούτων.

Σπ. Παυλίδης.

τέων μίσχων, ἑτεροστοιχοῦσι, καὶ εἶναι λεῖα, λογ-
χοειδῆ, νευρώδη καὶ χρώματος ὠχροπρασίνου. Τὰ
ἄνθη αὐτοῦ εἶναι μικρὰ καὶ ἄοσμα. Ὁ κάλυξ συνί-
σταται ἐκ πέντε φυλλαρίων λογχοειδῶν, ἡ δὲ στε-
φάνη τοῦ ἄνθους, ἐκ πέντε ἐδοντωτῶν πετάλων
καὶ ἐμπεριέχει πέντε ἀνθοστήμονας. Τὰ ἄνθη τοῦ
κακάου ἀνοίγονται τὸ ἔαρ ἡνωμένα εἰς ἀνθοδέσμη
περὶ τὸν κορμὸν καὶ τοὺς κλάδους, οἵτινες εἶναι ἀ-
χρώματοι καὶ κλίνουσιν ἅπαντες πρὸς τὰ κάτω.
Τὸ χρῶμα δὲ τοῦ ἄνθους τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν με-
γαλειτέρων κλάδων εἶναι ὠχροκόκκινον. Ὁ καρπὸς
τῶν ἀφοῦ ὠριμάσῃ, εἶναι κιτρινωπὸς, καὶ ὁμοιάζει
πρὸς σικύας· ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ εἶναι ῥιχνώδης καὶ
μάλιστα εἰς τὰ πλάγια. Ἡ ἐσωθεν σποροθήκη, ἐνο-
μαζομένη κυρίως κακάον, διαιρεῖται εἰς πέντε μεμ-
βρηνώδεις λοβοὺς μὴ διαρκεῖς, πλήρεις ἐξ 25 μέχρι
40 κόκκων ὠσειδῶν, γνωστῶν εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπὸ
τὴν ἐνομασίαν κακάον. Αἱ κυριώτεραι διαφοραὶ τοῦ
κακάου, εἶναι τὸ *Σοκοροῦσκαρ* τῆς Μεξικῆς· τὸ *Κα-
ράκ* τῆς Βενεζουέλας, τῆς Γουαῦρας καὶ τοῦ Πόρτο
Καμπέλλου· τὸ *Μαρακάιβον* καὶ τὸ τῆς *Μαγδα-
ληνῆς*· τὸ *Γουαῦακουίλ*· τὸ κακάον *Τρινιτάδ*, τὸ
Μαρανιάν καὶ τὸ *Παρά* τῆς Βρασιλλίας· τὸ τῆς
Καθέρτης ἐν Γυϊάνῃ καὶ τέλος τὸ κακάον *τῶν νή-
σων*, ἐρχόμενον ἐξ Αἰτίου, Γουαδελοῦπης, Ἰαμαϊκῆς
Μαρτινίκας, Ἀγίας Λουκίας, τῆς νήσου Βουρβῶνος,
τὸ ὁποῖον εἶναι τῆς κατωτέρως ποιότητος. Ἡ γη-
μικὴ ἀνάλυσις ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κ. Παῖν ἀπέ-
δειξεν, ὅτι τὸ ἀμύγδαλον αὐτὸ συνίσταται ἐκ 52
μερίδων λιπαρᾶς οὐσίας, (βουτύρου τοῦ κακάου), 20
γάλακτος, οὐσίας τῶν ἰνῶν καὶ ἄλλων ὕλων ἀζω-
τικῶν· δύο καφέ· 40 ἀμύλου, δύο cellulose, 4
μεταλλικῆς ὕλης· δέκα ὑδροσκοπικοῦ ὕδατος, καὶ ἱ-
χνους χρωματιστικῆς ὕλης καὶ ἀρωματικῆς εὐωδίας.

Παρεκτὸς τῶν καθημερινῶν συλλογῶν γίνονται
καὶ εἰδικαὶ δύο· ἡ τῶν Χριστουγέννων, καὶ ἡ τοῦ Ἀ-
γίου Ἰωάννου. Ὁ καρπὸς τοῦ κακάου συλλεγόμενος,
ἀποταμιεύεται ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς ὑποστε-
γάσματα. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ συντρίβουσι
τὸ φλοιὸν αὐτοῦ, ἐκβάλλουσι τὰ ἀμύγδαλα καὶ τὰ
θέτουσιν εἰς ἀποθήκην, ὀνομαζομένην καθαρτήριον,
ὅπου τὰ ἀμύγδαλα καθαρίζονται ἀπὸ τῆς γλοιώ-
δους οὐσίας τὴν ὁποίαν περιέχουσι. Ἀφοῦ δὲ ἐκ νέου
ξηρανθῶσι, τὰ θέτουσιν εἰς τὰς ἀποθήκας, ἢ τὰ ἐμ-
βάλλουσιν εἰς τὴν γῆν, διὰ ν' ἀνιδρώσωσιν, ἢ ἀνα-
βράσωσιν ὡς λέγουσιν οἱ ἄποικοι. Ἀφοῦ δὲ ἡ ἀ-
νιδρώσις τελειώσῃ, ἀποδεικνυομένη ἐκ τοῦ βαθυ-
τέρου χρώματος τοῦ ἀμυγδαλοῦ, τότε ἐπαναρχί-
ζουσι τὴν ἀποξήρανσιν αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ τελειώσωσι
καὶ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν, πωλοῦσι τὸ κακάον εἰς τὴν
ἀγοράν.

Κατὰ τινὰ δὲ παράδοσιν τῶν Μεξικανῶν, τὸ Κα-

κάν θεωρείται παρ' αὐτῶν ὅτι ἔχει θεῖον καταγωγὴν καὶ πρὶν ἢ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς καλλιεργείας τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ νομίζομεν ὠφέλιμον νὰ διηγηθῶμεν τὴν περίεργον ταύτην πρόληψιν.

Κατζαλκάουλτ, ὁ κηπουρὸς καὶ προφήτης, ἔφρεν ἀπὸ τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισον τῆς Ἑδέμ, ὅπου αὐτὸς μετηνέχθη, τοὺς σπόρους τοῦ Κουάτ-κα-χάουλτ καὶ αὐτὸς ἐκαλλιέργησεν αὐτοὺς εἰς τοὺς κήπους αὐτοῦ ἐν Ταλτζιτεπέκ. Ἐτρέφετο δ' ἐκ τῶν καρπῶν, καὶ εὐφραίνεται ἐκ τοῦ γλυκυτάτου ποτοῦ τοῦ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένου. Ἡ οὐρανία αὕτη τροφή, καὶ αὐτὸ τὸ θεῖον νέκταρ, ἀνέπτυσαν εἰς αὐτὸν τινὰς ψυχικὰς δυνάμεις καὶ τὸν ἐπροίκισαν μὲ τὴν παγκόσμιον ἐπιστήμην. Ἀπασῶν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων ἐγένετο εἰδήμων, καὶ οὐδὲν αὐτῇ ἡ φύσις ἐκάλυπτε πλέον μυστήριον εἰς αὐτόν. — Ἀλλ' ἡ γνώσις αὕτη τὸν κατέστρεψεν. Αὐτὸς συνήθροζε περὶ αὐτὸν ὀπαδοὺς καὶ μύστας τινάς, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε τὴν Γεωργικὴν, τὴν Ἀστρονομίαν, καὶ τὴν Ἱατρικὴν. Ὁ δὲ λαὸς τοῦ Ἀνανάκ, σεβόμενος τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός, καὶ θαυμάζων τὴν ὑπερφυῖ ἐπιστήμην του, τὸν ἐξέλεξεν ἀρχηγόν του. Εὐνοούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν ἐκίνει τὴν ἀντιζηλίαν τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὐδεὶς ἀντεποιεῖτο τὴν θέσιν του. Τὰ ἀνάκτορα αὐτοῦ ἐν Τουλξ ἦσαν τὰ ὠραιότερα καὶ λαμπρότερα τῆς οἰκουμένης, ὁ χρυσοῦς, ὁ ἀργυροῦς, οἱ πολύτιμοι καὶ τιμαλφεῖς λίθοι ἦσαν τὸ μόνον ὕλικόν τῆς οἰκοδομῆς. Ἐξαισία δ' ὠραιότητος καὶ πλήρεις θελγήτρων γυναῖκες ἐκόσμουσαν τὰ τερπνὰ καὶ εὐφρόσυνα ἐκεῖνα μέρη καὶ ἔσπειρον εὐτυχίαν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ μακαρίου ἐκείνου ἀνδρός τὴν ὅποιον ὁ δῆμος ἐλάτρευε καὶ ὑπερηγάπα, οἱ δὲ μύσται καὶ ὀπαδοὶ του ἐσέβοντο. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ ἀνθρώπινος φιλοδοξία εἶναι ἀκόρεστος. Ὁ Κατζαλκάουλτ, ἐπεθύμει νὰ ᾔῃαι ἀθάνατος. Μάγος δέ τις φρονῶν τὴν δυνάμιν αὐτοῦ, ὑπεσχέθη νὰ κορέσῃ τὴν μόνην ταύτην ἐπιθυμίαν του. Ἐπαρουσίασε λοιπὸν αὐτῷ φιάλην ἐμπεριέχουσαν ποτόν τι, ὅπερ ἤθελε τὸν καταστήσει ἀθάνατον· ἀλλ' ἅμα αὐτὸς τὸ ἐκένωσε κατέστη παράφρων. Αὐτὸς κατέστρεψε πᾶν ὅ,τι ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ καὶ ἡ φρόνησις ἄλλοτε εἶχε συστήσει, καὶ διέσπειρε τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν καταστροφὴν ἐπὶ τοῦ δήμου τὸν ὅποιον ἄλλοτε εἶχε καταστήσει εὐτυχῇ. — Μετὰ ταῦτα ἐγκατέλιπε τοὺς κήπους του, ἐπέρασε τὴν Ἰουκατάν καὶ ἐγενεν ἄφαντος εἰς Ἰουκά, ἀναληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, διὰ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς πνεῦμα τῆς βροχῆς καὶ τῆς δρόσου καὶ ἐπομένως αἰτίαν τῆς γῆνους καρποφορίας. Οἱ λαοὶ τῆς Ἀμερικῆς εἰς ἀνάμνησιν τῶν εὐεργεσιῶν τούτων τὸν ἐλάτρευον ὑπὸ τὸ ὄνομα Βατάν ἢ ὅπως περιβεβλημένου ὑπὸ θεῶν καὶ οὐρανίων πτερῶν. Οἱ ὀπαδοὶ του διέδωκαν τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ διὰ τῆς μυσ-

σεως. Τινὲς δὲ συγγραφεῖς θέλουσιν ὅτι ὁ Κατζαλκάουλτ αὐτὸς εἶναι ὁ ἅγιος Θωμᾶς ὁστις μετέβη καὶ ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὸν Νέον Κόσμον.

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος *L'industrie illustrée*.)

ΚΟΙΛΙΟΣ

ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΙ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑ.

(Συνέχ. τῆς φυλλ. 333.)

Β'.

Ἀλλ' ὁ Κοίλιος δὲν ἐγένετο μόνον ἥρω· ἐρωτικῶν περιπετειῶν καὶ δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν κοῦφον δόξαν προτύπου τῆς κομφοπρεπείας παρὰ τῇ ρωμαϊκῇ νεολαίᾳ. Εἶχε καὶ προτερήματα σοβαρώτερα. Χάρις εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Κικέρωνος, ἐγένετο ταχέως μέγας ῥήτωρ. Μετὰ μικρὴν ἀπὸ τῆς ἀφάσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τιμίας ἐκείνου κηδεμονίας, παρήλθεν εἰς τὸν δῆμον ἐν δίκῃ καθ' ἣν ἐπάλασε πρὸς αὐτὸν τὸν Κικέρωνα· καὶ ὁ μαθητὴς ἐνίκησε τὸν διδάσκαλον. Ἀπὸ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης, ἡ φήμη αὐτοῦ ἐμεγαλύνθη. Καὶ ὑπῆρχον μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ ῥήτορες, μᾶλλον αὐτοῦ θαυμαζόμενοι ὑπὸ τῶν φιλοκάλων ἀνθρώπων καὶ κρινόμενοι ἐντελέστεροι κατὰ τὴν δεινότητα, οὐδένα ὅμως ἐφοβοῦντο περισσότερον διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν ἐπιθέσεων καὶ τὴν πικρίαν τῶν σαρκασμῶν. Διέφερεν ἰδίως εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐναντίοις γελοίου καὶ τὴν σύντομον κατασκευὴν ἐπ' αὐτῶν διηγημάτων εἰρωνικῶν καὶ σκληρῶν ἅτινα ἀδύνατον ἦν ν' ἀμνημονήσῃ τις. Τούτων δ' ἐν διεσώθῃ μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Καϊντίλιανου, ἀναφερόμενον ὡς παράδειγμα τοῦ εἶδους καὶ διδάσκον ἡμᾶς τὴν δεινότητα τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου σκόπτου. Ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ πρόκειται περὶ τοῦ Ἀντωνίου ἐκείνου, ὁστις ὑπῆρξε συνάδελφος τοῦ Κικέρωνος ἐπὶ τῆς ὑπατείας, καὶ ὁστις, καὶ τοι σφόδρα ἐπαινούμενος ἐν τοῖς *Κατιδιναικοῖς*, μέτριος μόνον ῥαδιοῦργος ἦν καὶ ἀγροῖκος ἀκόλαστος. Ἀρσενεύσας, κατὰ τὰ εἰθισμένα, τὴν Μακεδονίαν ἦν ἐκυβέρνη, ἐπετέθη κατὰ τινων ὁμόρων λαῶν, ὅπως κτήσεται δικαίωματα θριάμβου, προσδοκῶν εὐκόλον ἐπιτυχίαν· ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὰς ἡδονὰς προσέχων ἢ εἰς τὸν πόλεμον, ἡττήθη αἰσχρῶς. Ὁ δὲ Κοίλιος προσβὰς αὐτῷ ἐπαναλθόντι, διηγείτο ἡ μᾶλλον ἐπενόει ἐν τῇ ἀγορεύσει αὐτοῦ ὀργία, ἐν οἷς ὁ στρατηγὸς ἀνίστασθαι ὑπὸ μέθης κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν ἐναντίων.

* Γυναῖκες, οἱ συνήθειαι αὐτοῦ ἀξιοματικοί, ἐπλήρουν τὴν αἵθεσαν τῆς ἐστιάσεως, ἐκτάδην ἐπὶ τῶν κλινῶν πασῶν, ἢ τῆδε κάκεισε κατὰ γῆς κατακλιμέναι. Ἄμα μεθοῦσαι εἰς ἡμέρας ἐβόσταν, ἡμιθναῖς ὑπὸ φόδου δοκιμάζουσιν ὅπως